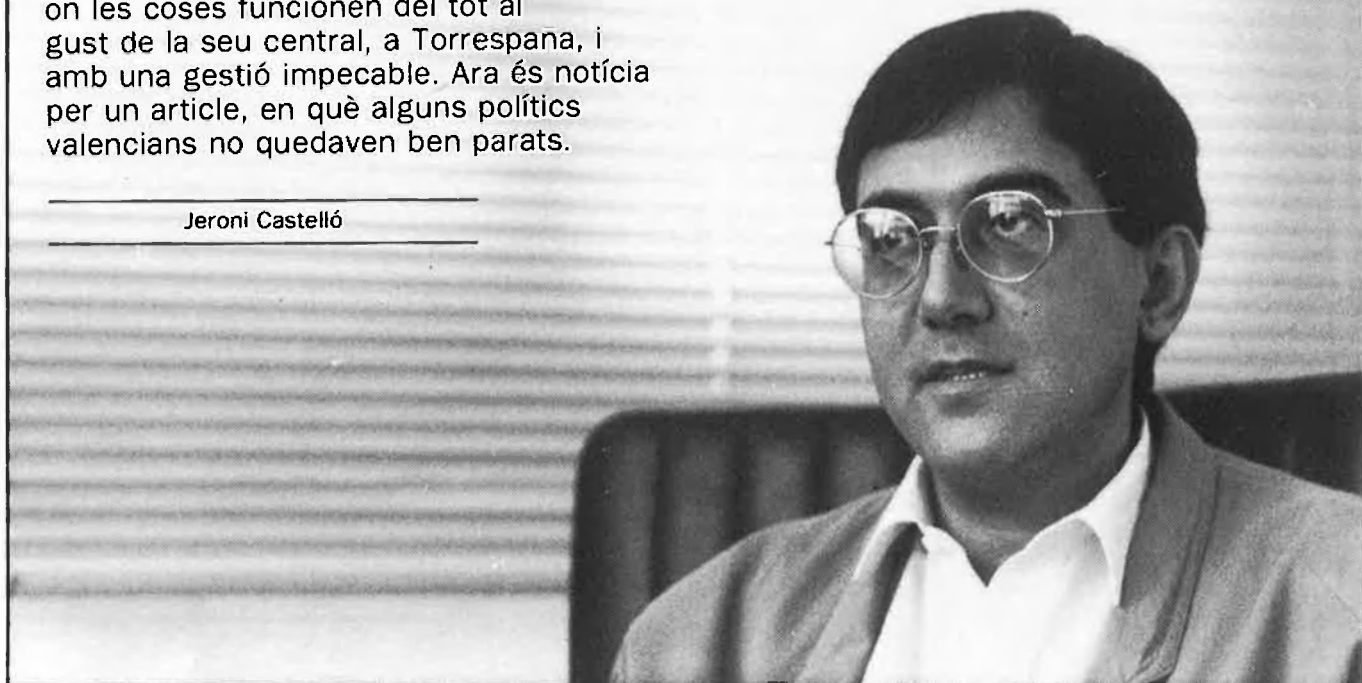


Amadeu mutant

Amadeu mutant, canviant, enemic d'esdevenir un fòssil, director, ara en funcions, del Centre de TVE a València, on les coses funcionen del tot al gust de la seu central, a Torrespaña, i amb una gestió impecable. Ara és notícia per un article, en què alguns polítics valencians no quedaven ben parats.

Jeroni Castelló



Només entrar a Aitana, Amadeu se'ns apareix molest. La gravació de l'himno regional interpretada per l'omnicantant Plácido Domingo no ha eixit com calia, perquè la banda tapava el mestre. Problemes tècnics, el càmera no en tenia la culpa. Se'n lliura, doncs. Aitana encara sembla un ministeri, però no el de la Guerra, com abans, més abans el d'Agricultura. Ministeri, al capdavant.

Abans de parlar amb Amadeu, algun treballador ens diu que les coses —el comitè d'empresa— funcionen ara com fa deu anys. Amadeu ho desmentirà sense bromes. Els canvis a Aitana —com deduïm dels seus comentaris, perquè no ho diu directament— van venir d'una mala gestió. Ara, la gestió es duu al mil·límetre, com en una fàbrica de xips. ¿I la programació?

—¿És cert que tots els càrrecs directius que es van materialitzar durant l'era Calviño heu dimittit davant el seu cessament, quasi imminent ja?

—No és exactament així. Quan dimiteix el director general, millor dit, quan es compleixen els terminis establits per la llei, passa a ser director en funcions; en aquest cas, això es va

correspondre amb el final de la legislatura. I, quan el director general passa a ser director en funcions, tots els càrrecs que ell ha nomenat passen a ser càrrecs en funcions. Sóc director en funcions, doncs, si fa no fa des del dia de les eleccions. D'altra banda, jo no estic en plantilla, tinc un contracte amb TVE, i un contracte que, a més, acaba enguany.

—¿Què et vas proposar quan vas entrar al Centre de RTVE a València?

—No em vaig proposar massa coses perquè venia d'una empresa —Radio Cadena— que era de la casa i, d'alguna manera, ja sabia que la diferència entre els propòsits i els resultats pot ser molt gran. Per no quedar malament, doncs, un sempre es proposa poques coses. L'única cosa que sí que m'havia proposat era fer allò que em demanaven, que era que açò funcionés millor com a delegació dels servicis de Madrid.

—Un poc abans de destituir Eduardo Sancho passà pel Centre de TVE a València Julio de Benito, subdirector d'assistència als «centres perifèrics», que remarcà la necessitat que Aitana fos una delegació amable amb Madrid...

—La veritat és que tampoc ningú no em va explicar clarament que era això, jo ho vaig entendre així. Jo crec que és d'aquesta manera, que ha de ser així, i, de fet, ho he complit. I en aquest moment, amb el mateix pressupost que l'any 84, l'any que arribe en els darrers mesos, estem fent trenta-cinc mintus més de programació diària, donem publicitat a la nit, que és molta faena, i hem multiplicat per cinc o per sis els enviaments a Madrid. Però passa que en televisió les millores que fas queden ràpidament absorbides. Si jo passava demà un programa de l'any 84 del mes de gener, potser la gent al·lucinaria.

—Ha augmentat la programació, i potser que fins i tot, en alguns punts, s'hi han introduït canvis, però, en el fons, la història és la mateixa, i no sembla que tu hages demanat a Madrid més possibilitats.

—Jo, en principi, no tinc cap responsabilitat política. L'únic responsable polític és el director general de RTVE. Quan a algú li donen un lloc de confiança d'aquestes característiques el que fa és intentar gestionar bé allò que té. Evidentment sempre demana més, fins on pot arribar... no et

penses que... A més, jo entenc que la casa és molt complicada i que té molts problemes. Pensa que està treballant sense subvenció del govern, que s'està autofinançant, que amb els guanys de la primera cadena es paga la segona, Radio Nacional, Radio Cadena, la xarxa. Jo entenc l'actitud de l'empresa, en el sentit que té prioritats molt més importants que un centre regional. Des de dins, es veu així. Des de fora, les coses són distintes.

—Però, quan tu entres a Radio Cadena, les coses funcionen un poc més d'acord amb una etiqueta que ja duies anteriorment; en entrar a Aitana, l'etiqueta s'esvaeix i hauria estat igual que entràs Antoni Pi que ho fes Amadeu Fabregat.

—Això no és cert. En primer lloc, hi ha hagut més llibertat que mai, i, si no, pots consultar la llista de gent que ha passat per aquesta casa, infinita, d'un extrem a l'altre. Pel que fa a l'idioma, per exemple, jo m'he limitat a fer que cadascú parles com vulga. I després...

—Tu, que ets una persona intel·ligent, saps que això que cadascú parles com vulga és...

—No, no, en aquest tema seré molt reaccionari, no et preocupes, et donaré matèria. I després, l'ús de l'idioma ha passat d'un 2 per cent a un 17 o un 20 per cent en molts mesos. És un tema que em preocupa poc, perquè sé que l'oferta en idioma que dona el Centre està molt per damunt de la demanda social.

—Això mateix és el que diu el president Lerma.

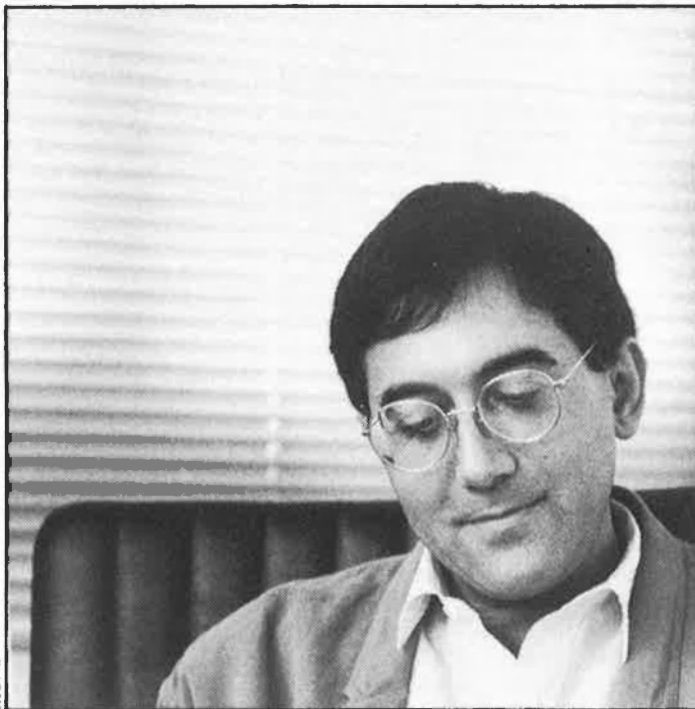
—M'alegre molt de coincidir amb Lerma en una cosa. I, d'altra banda, no oblidem una cosa, açò és una empresa pública, jo sóc el gestor d'una empresa pública. Si realment es vol que augmente l'ús de l'idioma o si realment es vol que es faça tot en valencià, les forces polítiques representatives dels valencians que ho demanen.

—Però, per exemple, en els informes que periòdicament redacta el Consell Assessor de RTVE al País Valencià s'informa que els percentatges d'ús dels idiomes són baixos, inacceptables, i allí estan representades totes les forces polítiques.

—El Consell Assessor diu que voldria un poc més, però tampoc no

massa. Jo li faig l'oferta i el repte que em demane el noranta o el cent per cent, que em done els mitjans per a fer-ho, i aleshores ho farà. Allò que no puc fer de cap manera és ser màrtir, a aquestes alçades, no. El Consell Assessor que em demane formalment el que vol, que ho gestione a Madrid i que em donen els mitjans necessaris, i que Consell Assessor i partits n'assumesquen les conseqüències.

—Des que tu vas entrar ací, has comentat que amb la teua arribada els telèfons han deixat de picar, perquè s'han abandonat temes i denominacions conflictius.



«L'empresa té més prioritats que un centre regional».

—Jo no he calmat res, el que he fet és deixar que la gent treballes amb plena llibertat, i quan deixes que la gent treballes amb prou llibertat, cadascú fa el que vol, i, com que la gent és molt diferent, el pluralisme funciona. No hi ha hagut cap maniobra deliberada perquè els telèfons deixassen de sonar. A mi em fa igual que sonen els telèfons per qüestions raonables o professionals.

—Et diré un argument que pot semblar contrari al que dius ara. Quan hi hagué la manifestació per la llengua a Alacant, Aitana hi va dedicar molt menys atenció que quan es va celebrar la manifestació en contra, que aplegà molta menys gent.

—Les coses són molt més aleatòries. De vegades, passen històries d'aquesta mena. Et puc dir, per exemple, que l'any passat els premis Octu-

bre van tenir una atenció en la pantalla millor que l'anterior, per exemple, i això no és deliberat, però la persona que se n'encarregà ho va fer com li va semblar. Ningú no li va dir com ho havia de cobrir, només que havia de seguir el tema. El que no podem fer és anar prenent mesures amb un mil·límetre.

—Tot comptat, ¿et sents content per aquests mesos en la direcció del Centre? ¿Has cobert els teus objectius?

—Jo estic satisfet perquè realment he complert en tot allò que m'havien indicat. El centre és un lloc de treball absolutament tranquil, amb pocs mit-

jans, però amb una facturació comercial en un augment vertiginós. M'han dit que facture, i facture, i enguany faré mil milions de pessetes. Els enviaments al Telediari s'han multiplicat per cinc, hem augmentat la programació...

—Si haguessen enviat un bon gestor des de Madrid, ho hauria fet tan bé com tu.

—Clar, jo sóc un gestor, no sóc més, però crec que no ho hauria fet igual. Jo no he tingut problemes de tipus polític amb ningú, no hi ha hagut cap història interna... no...

—Hi ha algun treballador que diu, però, que les coses ací són com fa deu anys.

—A mi, m'agradaria que m'ho digués directament. És curiós, la gent

d'ací són molt més professionals del que ells es pensen, encara que de vegades funcione un cert autoodi de cara a l'empresa.

—Mariano Castejón, subdirector de la Presidència, no opina igual quan parla de professionals valencians...

—Jo crec que ací, si hi ha diners, podria funcionar una televisió com en qualsevol altre lloc. Una televisió és una cosa de diners i d'empresa, no és cap cosa màgica.

—¿Què opines del treball de Maria García Lliberós?

—Crec que ha fet bé la part tècnica, però que no té la més mínima visió política. I no la pot tenir perquè qui li l'ha de donar, que és la presidència, tampoc no la té en el tema.

—¿Què hi ha de les teues relacions amb la presidència?

—Des que treballes ací no hi ha ha-

gut cap problema important. Hi mantinc relacions cordialíssimes, però no tinc per què coincidir en tot, però jo ací sóc un gestor i no tinc per què canviar els meus punts de vista respecte a certes coses.

—Però alguns dels teus retractors et coneixen com el caniche de Lerma.

—Sí, em sembla bé, no m'importa. No m'importaria ser-ho i em sembla encantador. A més, si em tracta bé com a caniche, doncs, millor encara.

—Parlem encara d'amistats. En el mateix moment d'arribar ací, Las Provincias inicia una forta campanya on recorden que l'Amadeu director és el mateix Amadeu que l'autor d'un cèlebre article en Ajoblanco. Però, de sobte, als pocs dies et fan una entrevista i s'acaben els atacs.

—Aquest país sempre té un excés de semantització. Quan jo vaig arribar ací, sabia què passaria el mes següent i què passaria el mes posterior. Las Provincias es va limitar a reflectir la campanya d'un sector molt concret de la dreta.

—Però s'acabà de sobte...

—S'acabà de sobte perquè no la va continuar ningú.

—Passa de vegades que, si Las Provincias no mou la campanya, no n'hi ha, s'acaba ràpidament.

—Las Provincias és un mitjà molt professional, més del que alguns us penseu... Té una actitud professional davant els altres mitjans. No hi havia ni raons ni arguments de pes per creure que les coses serien molt distintes, i no tenia per què prendre la iniciativa. Sí algú es pensava que jo venia ací a clavar sardanes en l'emissió, estava molt equivocadament.

—¿Canvien també els teus articles en la premsa escrita?

—Home, sí. Abans em sentia més dins un cogollito, ara m'ho mire més

tot per damunt. En aquest país sempre s'han barallat vint-i-quatre contra vint-i-quatre, i n'hi havia dos-cents mil que ni se n'assabentaven. Aquests m'interessen a mi.

—Aquests dos-cents mil, ¿penses que estan d'acord amb allò que actualment els ofereix RTVE al País Valencià?

—L'empresa mai no s'ha plantejat una altra cosa. Ells compten amb una delegació regional de Madrid, i això és el que intente explicar. Jo podia haver optat per haver enganyat la gent i quedar bé amb tots, però no ho faig.

—¿Un bon gestor pot permetre's el luxe de dir que la gent que ara administra els diners de la Generalitat valenciana no ho són?

—Jo tinc permís de l'empresa per escriure un article cada setmana i, evidentment, no tinc per què explicar el que hi dic. Escric el que em ve de gust, i punt. Tampoc no em considere un bon gestor. Crec que sóc, simplement, una persona raonable.

—¿Alguna vegada hi ha hagut pressions des de l'administració davant RTVE en el teu cas?

—La gent d'aquesta ciutat, o d'aquest país, viu com dins una càpsula i no entén com funcionen els mecanismes del poder en l'Espanya dels vuitanta. No hi ha hagut cap pressió i seria pràcticament impossible que n'hi hagués.

—¿Per què entres tu en Aitana?

—Molt senzill, perquè el director de TVE és el que tenia jo quan treballava en Radiocadena, Ramon Criado. Ell em va oferir el tema. La gent... fa moltes càbales. Ara, com que suposen que estic venut al PSOE i veuen l'article que he escrit, es pregunten què ha pogut passar. Doncs, no estic venut al PSOE.

—Home, igual estàs venut a l'altre sector.

—Tampoc. Ara, si em dones una suggerència, igual te l'admet. A mi, no m'importa. Un sempre treballa per a algú que li mana. I allò que cal fer en la vida moderna és treballar per a algú que et mana i guardar un poquet de llibertat per a tu. Allò que no puc fer és assumir la meua llibertat al cent per cent. Si jo no estigués ací, l'entrevista seria una altra, per què ens hem d'enganyar.

—¿Fa molt de temps que no escrius?

—No tinc ara el context per a escriure. Tinc hores, però estan hipotecades al treball que faig.

—¿Saps que Fuster diu que cada volta que poden vendre un exemplar del Falles folles..., regalen un pollastre al client?

—Això és un motiu de més per a no fer cap novel·la nova.

—Tota aquesta imatge tan mesurada contrasta molt amb la que ofereix el senyor Calvino, que s'estima més la polèmica, alçar polsegueres...

—Ell està en una situació molt diferent. Jo no tinc cap poder. Ell té una empresa molt gran, i té l'obligació de moure la polèmica. Calvino diu sempre el que pensa, i això és bo. Jo faig igual, però tinc moltes menys coses a dir que ell. No m'hi pots comparar.

—És molt trist sempre ser segon, una sucursal, una delegació, una colònia.

—Vosaltres sou una delegació de Barcelona, i n'esteu tan contents.

—No, nosaltres tenim una delegació a Barcelona... ¿Què és millor, però, ser delegació de Barcelona o de Madrid?

—Segons la correlació de forces i les temporades.

—¿I ara què es du?

M. BOIX

frontissa de fer i contrafer

OCTUBRE DE 1986

galeria theo - nave, 25 - galeria cuatro - olivo, 4 - valencia

—Home, jo em trobe molt a gust a Madrid, però no em sabia greu ser delegació de Barcelona. Ja ho he dit a Enric Canals. Si em paga bé, me'n vaig a la TV3.

—¿I què penses de la TV3? ¿La veus?

—Sí, la veig sovint. Vaig ser un dels primers a València a veure-la, malament, perquè l'agafava del Montcaro,



«Si Enric Canals em paga bé, me'n vaig a la TV3».

ara la veig perfectament bé. Realment, és un producte que m'agrada perquè està molt bé. Però està molt bé per als catalans, és un model que no ens serveix a nosaltres.

—¿És més europeu?

—Clar. I és que, quan allí ix la TV3, hi ha hagut abans una tradició de televisió, i, per tant, el mite d'eixir-hi o de veure's en la pantalla està molt més superat. Ells també són una gent que es troba en una situació de progrés molt més avançada a la nostra. Si ací en calcàssem el model, seria un fracàs.

—És que aquells senyors són una cosa distinta, ¿no?

—Home, clar, és que aquells senyors són una nació, i nosaltres, no. Per això té sentit ser nacionalista a Catalunya. Si ací algú vol ser-ho, està bé, però queda un poc exòtic.

—Al País Valencià es pot ser nacionalista d'allí, nacionalista espanyol, nacionalista d'ací, o d'ací i d'allí...

—Sí, clar. Jo, per exemple, sóc nacionalista d'Amadeu Fabregat.

—¿Amadeu Fabregat pensa que TVE és una bona televisió?

—Considere que Calvino ha marcat un sostre molt alt. Jo crec que és una molt bona televisió, i el que diga el contrari és que no ha eixit a veure les de fora. TVE és massa alta de quali-

tat, inclús, per a allò que és aquest país.

—Sí, el dilluns, Todo queda en casa; el dimarts, Plató vacío, i, el divendres, Entre amigos.

—Aquests programes no m'interessen gens, com no m'interessava Un, dos, tres, i tenia la màxima audiència. Si realment anem a allò que demana el personal, has de fer coses com

aquestes cada dia. Després es fan altres coses, perquè ningú no em negarà que els serveis informatius han millorat del zero al cent.

—¿L'espectador encara veu Aitana?

—La gent encara veu Aitana, perquè està en una bona hora, i no em plantege res més. Jo sé que és millor, però també sé que les millores són ràpidament absorbides.

—Però no penses que cal anar un poc més enllà. Per exemple, abans parlaves de la responsabilitat dels partits, però, ¿penses que la gent de Mallorca ha exigut una programació en català, com la que tenen?

—No m'ho plantege. La gent de Mallorca no és la gent de València, o de la Comunidad Valenciana, com vulgues dir-ne, és el mateix. Jo ací no sóc l'avantguarda de la història, ni de bon tros.

—Aquesta entrevista eixirà en el número 120 d'EL TEMPS, el mateix número en què desaparegué Valencia Semanal. ¿Què en recordes?

—Sé que n'heu fet un reportatge, on no apareixen les anècdotes més divertides, que només conec jo. Però et puc dir que la revista es va tancar perquè a mi un dia em va venir la neura i vaig dir que tancava. Si no, encara eixiria. I una altra cosa: Jo em vaig

assabentar que la revista era d'UCD, durant la primera etapa, quan va estar a punt d'afonar-se, i vaig anar a vendre-la a Albinyana. En aquell moment tenia una entrevista amb Brosseta, i com Brosseta i jo estàvem com estàvem, vaig haver d'eixir per l'altra porta. I vaig saber que havia sigut de la UCD perquè m'ho digué Albinana; Sena no m'ho digué mai obertament. Se la quedà gent del PSOE i va tancar perquè jo me'n vaig cansar. Mai no vam dur bé l'administració, aleshores jo no sabia sumar, perquè era un artista, però va ser més per voluntat meua... Va ser una etapa bonica per les circumstàncies, per allò de la guerra, però jo tinc la tendència a oblidar les coses ràpidament.

—Crec que ets injust quan retraus que sempre et pregunten el mateix i que la gent et vol amb una etiqueta, que tu et vas fer i que ara s'ha aigualit.

—Això ens duria a una explicació exhaustiva. El nacionalisme sempre ha pecat de primmirisme. Hi ha gent jove que és d'una altra manera, però la majoria no. Si hagués deixat el programa igual, però en català, ningú no hauria dit res. Sóc de l'opinió, sempre ho dic, que hem creat monstres, gent acrítica, amb quatre mites. Ací poses els quatre mites que volen i tot va bé. Ara, et diré una cosa, jo no he canviat per venir ací. No ha estat un canvi deliberat, en absolut, perquè açò no val tant la pena. Jo ací guanyo quaranta mil duros al mes, el que passa és que ja no sóc igual, veig les coses d'una altra manera. A això em va ajudar Quico Mira, en una entrevista, quan em contà que, entre dues parts en litigi, les dues duen part de raó. Ara tinc una òrbita més oberta. Sempre he sigut un nacionalista visceral, i la visceralitat canvia, evoluciona...

—Sempre es pot pensar que vas ser nacionalista quan tocava i joven ejecutivo quan toca.

—Està molt bé, i això té part de raó, però m'és indiferent. Si d'ací a tres anys faig un llibre en català, la gent dirà: Mira, ja no està a la tele i s'ha convertit. Tant em fa.

—¿Com veus el periodisme valencià ara, tu, que... ets sentit periodista?

—No, no m'he sentit periodista mai, no sóc una persona que aguante la disciplina d'una redacció.

—¿I què diu el teu carnet d'identitat?

—Escriptor.

—¿I el teu gat?

—Ja no en tinc. Només vaig a casa a dormir. □